

[Krag.]

endskønt det ikke er en Formue, der er stillet til deres Disposition, og man har jo for Partierne, i hvert Tilfælde for mig, og jeg ved ogsaa for den højtærede Regering, paavist, at det er saare tvivlsomt, hvorvidt Besidderne af Successorfonden under de bestaaende Beskatningsforhold i Virkeligheden har noget Udbytte deraf. Derfor er Spørgsmaalet, om nu ved denne Lejlighed, hvor Talen er om denne voldsomme Skatteforøgelse for Formuer, disse Fonds skal medtages eller være fritaget. Det er nemlig Fonds, der har Tilknytning til Personer og ikke til Selskaber eller til Institutioner.

Den foreslaaede Skats Størrelse er stillet i Relation til Landbrugets Forrentningsevne, men det er dog krævet, at Halvdelen skal opretholdes som en permanent Skat. Jeg maa finde dette ganske urimeligt, selv om man vil begrunde Opretholdelsen fremdeles med den Betydning, som en saadan Beskatning kan faa for en Konverterings Gennemførelse. Realkreditinstitutionerne vil blive bebyrdet med stærkt stigende Administrationsudgifter, hvis de skal løse de Opgaver, der er dem tillagt i Skattelovforslaget § 5 og i Rentelettelsesforslaget §§ 3—4. Thi skal en saadan Kontrol, som der her er Tale om, føres, et saadant Register føres, saa ser jeg næsten ikke, hvorledes det skal blive muligt med den nuværende Administrationsordning indenfor Realkreditinstitutionerne. Og de, der har skrevet disse Ord i Lovforslaget, er ganske sikkert uden noget som helst Kendskab til, hvorledes en Kreditforenings Ekspeditions-kontor ser ud i Terminsdagene, thi hvis man var paa det rene med det, vilde man hurtigt ogsaa blive klar over, hvor vanskelig, for ikke at sige umulig, en saadan Registrering — saadan i Enkeltheder, som det her kræves — vil være at gennemføre. Der bliver efter min Mening ikke Tale om Mulighed for Gennemførelse af en Rentebeskatning paa nogen Maade i det Omfang, der her er Tale om. Skal der overhovedet være nogen Mening i et saadant Skattekrav, maa man holde sig til de Opgaver, som Rentelettelsen dikterer, og fjerne uvedkommende Opgavers Løsning ved en saadan Beskatnings Provenu fra Lovgivningen. Hvis man vil fritage, saaledes som det foreslaas her, smaa Ikke-Landbrugsejendomme for Skatten og samtidig give disse Rentelettelse, ja, saa bliver det at give baade i Pose og i Sæk, og Grunden dertil kan enhver danne sig sin Mening om. Derfor mener jeg, at man ved Behandlingen af denne Sag, af dette Hovedproblem, Rentenedsættelses-

problemet, som her foreligger, maa tage Sigte paa den Rentelettelse af Landbrugsgælden, som af erhvervsmæssige Grunde er paakrævet, og lade de øvrige Hjelpeforanstaltninger i denne Forbindelse ligge.

I Bemærkningerne til Lovforslag Nr. 144 er det meddelt, at den samlede Rentenedsættelse, saa længe den ydes i sit fulde Omfang, vil andrage ca. 25 Mill. Kr. aarlig. Jeg vil nu gerne spørge de højtærede Ministre, der har med disse Forslag at gøre: Hvorledes fordeler denne Lettelse sig imellem Landbrugsejendomme og mindre Ejendomme, til hvilke der ikke er knyttet Landbrug? Saa vidt jeg ser, er den foreslaaede Lettelse procentvis langt større for Ikke-Landbrugsejendomme end for Landbrugsejendomme, og det, der her er Tale om — lad os dog endelig være klar over det —, er i Virkeligheden en ren og skær Understøttelseslovgivning. I Oktober 1931 gennemførte man omfattende Skattelove — man var dog rede til at lægge denne Beskatning dels direkte, dels indirekte —, men stærkt virkende Skattelove gennemførtes for at give en Understøttelse til visse Landbrugeres Skattebetaling og for at løse store Arbejdsløshedsunderstøttelsesopgaver. Nu foreligger her et nyt voldsomt Beskatningskrav ad direkte Vej alene og kun berørende et Ud-snit af den Kreds af Skatteydere, som man her har Opmærksomheden henvendt paa, for at give visse Landbrugere — og det bliver utvivlsomt et betydeligt Tal — en Lettelse af ganske minimal Beskaffenhed — hvad det jo vil blive — af deres Rentebyrde, samtidig med at man giver et stort Tal af andre Ejendomsbesiddere ud over Landet en væsentlig større Lettelse og anvender Resten af Provenuet — og det bliver den væsentligste Del deraf — til Arbejds-løshedsunderstøttelse. Jeg maa sige, at vor principielle Bedømmelse af denne Plan dækker ganske den Opfattelse, vi havde med Hensyn til de Principper, som laa til Grund for Oktoberforliget af 1931.

Tager vi som Eksempel en Landbrugsejendom, der har en Ejendomsskyld paa 100 000 Kr., og i hvilken Ejeren besidder 10 000 Kr., altsaa har en Gæld paa 90 000 Kr., saa er det Tilskud, den højtærede Minister her vil give, 1 pCt. af 40 000 Kr. eller 400 Kr. om Aaret, og hvis Ejerens gennemsnitlige Renteydelse af de 90 000 Kr.s Gæld ligger paa $5\frac{1}{2}$ pCt., hvad der er det sandsynlige, fordi Gælden naar saa højt op mod Ejendoms-skyldværdien, saa er hans samlede Rente-ydelse 4 950 Kr. om Aaret, og den vil